

[Udenrigsministeren.]

vi gjort hele tiden. Da vi førte forhandlingerne i 1961-62 med fællesmarkedet, var det på det grundlag, at vi accepterede fællesmarkedstraktaten; vi ønskede ikke en eneste paragraf i fællesmarkedstraktaten ændret ud over dem, der nødvendigvis må ændres, når medlemstallet forøges. Og vi har på tilsvarende måde sagt, at vi på det meget vigtige område, der hedder landbrugspolitikken, accepterer de synspunkter og retningslinjer, hvorefter landbrugspolitikken i fællesmarkedet var, er blevet og bliver fastlagt. Det, vi har opponeret imod, når vi har stået over for den konkrete varetagelse af danske handelsinteresser — og dér bliver synspunktet måske et lidt andet den dag, vi er medlem — har været, at man efter vor mening i fællesmarkedet lagde sig på et for højt protektionistisk niveau, således at man skabte en for stor intern produktion i fællesmarkedet og derved lukkede en traditionel eksport fra tredjelands side ude.

Hr. Poul Møller spurgte mig videre, hvorledes det forholdt sig med problemerne omkring kvægeksperten til Tyskland, og i den anledning vil jeg gerne gøre nogle bemærkninger derom, fordi det jo har spillet en rolle i den offentlige diskussion i den allersidste tid. Baggrunden for det opståede problem er, at den 1. november 1964 satte fællesmarkedet kød- og kvægorfordningen i kraft, og samtidig liberaliseredes importen af kvæg bl. a. i Tyskland. Denne liberalisering medførte, at den britiske eksport kom i gang. Storbritannien havde i 1964 en meget lille eksport — jeg tror en halv snes tusinde kreaturer — men i 1965 var man oppe på mere end 100.000 stk. Da den danske langtidsaftale bygger på, at vi skal levere 225.000 stk. kreaturer, siger den britiske eksportnoget om størrelsesforholdet sammenlignet med den danske eksport.

Efter henstilling fra landbrugets organisationer rejste vi sagen fra udenrigsministeriets side om Storbritanniens eksport af kvæg til Tyskland over for den britiske regering så tidligt som i juni 1965. Fra britisk side afviste man vor henvendelse med den begrundelse, at den stigning, der havde været i eksporten, var af midlertidig karakter, og der ville ikke heri ligge nogen trussel mod

prisniveauet på det tyske marked og dermed mod muligheden for en fortsat opretholdelse af den danske eksport.

Den 17. september rejste vi på ny spørgsmålet over for den britiske regering; vi sendte den en note, og i den pegede vi på, at der var en risiko for, at prisfaldet på det tyske marked ville føre til, at de ekstraordinære importafgifter i Tyskland ville blive sat i værk. Fra britisk side afviste man igen, idet man hævdede, at det var en ubegrundet frygt, og man afviste, at den britiske eksport skulle skade eller true med at skade danske kødeksportinteresser.

I oktober måned 1965, da vi havde EFTA-ministermødet her i København, benyttede jeg lejligheden til at prøve på at overbevise den engelske handelsminister, Jay, om, at her lå, om ikke en aktuel fare, så en potentiel fare, som meget hurtigt kunne blive reel. Jeg havde ikke opfattelsen af, at ordene gjorde særlig meget indtryk på ham — talen var meget kortvarig.

Men udviklingen gik videre i retning af en nedpresning af prisniveauet på det tyske hjemmemarked, og en uges tid efter EFTAmødets afslutning, den 28. oktober, henledte vi igen den britiske regerings opmærksomhed på, hvorledes situationen var, og pegede på, at nu var markedsprisen i Tyskland kun 4 DM over det niveau, der ville medføre ikraftsættelse af de ekstraordinære afgifter. Vi fik en ny afvisning af den danske henvendelse, idet man fra britisk side gjorde gældende, at det ikke var den britiske eksport, der var ansvarlig for en eventuel skade, men at det hang sammen med den tyske hjemmeproduktion. Da vi omtrent 2 måneder senere blev klar over, at nu var prisniveauet i Tyskland nået så langt ned, at man måtte regne med, at nu blev afgifterne indført i ugen fra den 20. december, optog vi på ny forhandlinger med den britiske regering umiddelbart før jul. I forhandlingerne deltog repræsentanter for de interesserede erhvervsorganisationer. Resultatet af forhandlingerne blev, at vi ikke fik noget tilsagn om, at man ville gribe ind fra britisk side over for den britiske eksport af kreaturer, men vi fik et tilsagn om, at den britiske regering ville overveje spørgsmålet på ny. Den 18. januar fik vi svar fra den britiske regering. Den afviste på ny, at den britiske eksport kunne have skadet den danske han-